

OPINIA

KRAJOWEJ RADY SĄDOWNICTWA

z dnia 9 marca 2012 roku

w przedmiocie poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego.

Krajowa Rada Sądownictwa, po zapoznaniu się z treścią przedstawionego projektu ustawy, opiniuje go negatywnie.

Zgodnie z proponowanymi rozwiązaniami w omawianym projekcie ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego, w art. 64 § 2 ustawy – Kodeks Postępowania Administracyjnego zostało dodane zdanie „Na postanowienie o pozostawieniu podania bez rozpoznania stronie służy zażalenie.” Regulacja ta umożliwi stronom postępowania składanie zażalenia na postanowienie o pozostawieniu podania bez rozpoznania.

Jak stwierdzono w uzasadnieniu w chwili obecnej w przypadku, gdy podanie wniesione przez stronę nie czyni zadość innym niż wskazanie adresu wnoszącego wymogom ustalonym w przepisach prawa organ wzywa stronę do usunięcia braków w terminie 7 dni z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje pozostawienie podania bez rozpoznania. W uzasadnieniu zawarte jest również twierdzenie, że pozostawienie podania bez rozpoznania, nie podlega w chwili obecnej żadnej kontroli instancyjnej ze strony organów wyższego stopnia.

Krajowa Rada Sądownictwa zwraca uwagę, że brak kontroli instancyjnej nie oznacza, że stronie nie przysługują środki prawne, w których mogłaby domagać się uwzględnienia swojego stanowiska. Pozostawienie podania bez rozpoznania jest bowiem czynnością procesową organu administracji publicznej, polegającą na stwierdzeniu, że podanie zawiera wadę, która nie została usunięta w drodze czynności organu, określonej w art. 64 § 1 lub przez wnoszącego podanie w trybie i na zasadach określonych w art. 64 § 2 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego. Bezpodstawne pozostawienie podania bez rozpoznania oznacza, że organ administracji publicznej, właściwy w sprawie, której dotyczy podanie, pozostaje bezczynnym i na tę jego bezczynność służy skarga do sądu administracyjnego. W uchwale składu siedmiu sędziów SN z dnia 8 czerwca 2000 r., III ZP

11/00, OSNAPiUS 2000, nr 19, poz. 702; OSP 2001, z. 1, poz. 12, z glosą B. Adamiak, stwierdzono, że: "(...) w każdym wypadku, gdy organ "pozostawia podanie bez rozpoznania" (art. 64 § 1 i 2 k.p.a.), osobie, która zarzuca organowi administracji publicznej naruszenie prawa, polegające na beczynności organu wobec zaniechania wszczęcia jurysdykcyjnego postępowania administracyjnego na podstawie wniesionego przez nią podania (żądania), przysługuje na ogólnych zasadach skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego na podstawie art. 17 ustawy z dnia 11 maja 1995 r. o Naczelnym Sądzie Administracyjnym (Dz. U. Nr 74, poz. 368 z późn. zm.), która powinna być wniesiona z zachowaniem trybu określonego w art. 34 tej ustawy". Podobne stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny pod rządami obowiązującej ustawy – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi w wyroku z dnia 8 kwietnia 2008 r., I GSK 485/07, LEX nr 469747, w którym przyjęto, że: "Pozostawienie wniosku bez rozpatrzenia, jako czynność materialno-techniczna, nie podlega zaskarżeniu w drodze odwołania, a tym samym nie może być przedmiotem skargi do sądu administracyjnego. Natomiast, jeżeli w ocenie składającego wniosek jego wniosek spełnił kryterium kompletności, może on złożyć skargę na beczynność organu. Wówczas wynik tego postępowania przesądzi o tym, czy wniosek spełniał wszystkie wymogi formalne, a zatem czy organ pozostawał beczynnym w sprawie".

W związku z powyższym Krajowa Rada Sądownictwa uważa, że nie ma potrzeby wprowadzania środka odwoławczego w postaci zażalenia na postanowienie o pozostawieniu podania bez rozpoznania, ponieważ bezpodstawne pozostawienie podania bez rozpoznania oznacza, że organ administracji publicznej, właściwy w sprawie, której dotyczy podanie, pozostaje beczynnym i na tę jego beczynność służy skarga do sądu administracyjnego.

Ponadto, wprowadzenie proponowanego rozwiązania mogłoby się istotnie przyczynić do wydłużenia postępowania z uwagi na to, że każdorazowe postanowienie o pozostawieniu podania bez rozpoznania umożliwiłoby wniesienie zażalenia na takie postanowienie, a co za tym idzie musiałoby zostać rozpatrzone, nawet w przypadku jego oczywistej bezzasadności.

Krajowa Rada Sądownictwa stoi również na stanowisku, że takie rozwiązanie, wbrew twierdzeniom zawartym w uzasadnieniu, pociągnie za sobą obciążenie budżetu państwa.